

לא מבינים אותם בכלל

וא לא לבכות, אבל אחד הדוגמנים היפים של מדינת ישראל, **רמי ניר**, עוזב אותנו לצמיתות. לפני שהוא החליט לעזוב את הארץ, הוא עזב קצת את אשתו, כדי לחזור נמרצות אחרי הזמרת **מריה זנסן** הצרפתייה, כאשר שהתה כאן בארץ בסידרה של הופעות.

האשה שלו עשתה לו הרבה סקנדלים, ולא ברור אם זה עזר, אבל בכל אופן, אחרי שמריה זנסן עזבה את הארץ, חזר רמי ניר אל אשתו.

עכשיו, אחר שחיק המשפחה הזאת מלא ומאושר, החליטו הוא, אשתו ושני ילדיהם היפהפיים לעזוב את הארץ. הם מכרו את הדיירה הישראלית שלהם, ורמי כבר נסע להכין את השטח בצרפת. אשתו והילדים יבואו אחריו.

כל זה למה? משום שאף אחד לא מבינים אותו כאן. לא

מבינים אותו, לא מבינים את השירים שהוא מחבר, ולא מבינים את חולצות אקרילן וסיגריות אסקוט שהוא מדגמן. לא מבינים שום דבר.

לכל הוא תיגנס את השירים שלו לצרפתית, וינסה לשר אתם שם. גם את אשתו, **רחל**, לא הבינו כאן. אחרי עשר שנות עבודה כמורה, פטרו אותה, ולכן, יחד עם בעלה, היא תשתדל לקבל אזרחות צרפתית, ותנסה להיכנס לטלביזיה שם.

אם כעבור שנה או שנתיים תראו אותם שוב כאן, בארץ, זה יהיה סימן שגם הצרפתיים לא הבינו אותם.

רמי

יורם וקטי

בישרה לו שסוף־סוף היא עומדת עוד פעם להתחתן. הוא לקח שוב את המזודות שלו, ועלה שוב לאווירון כדי לבדוק את החתן החדש. אלא שהחתן האנגלי החדש התנהג כמו קודמו: עד שיוורם הספיק להתרגל לאוויר הלונדוני, החתן נעלם. אבל הפעם הוחלט שקטי זקוקה בכל זאת לחתן קבוע. ולא לכוהן שבורח בכל פעם. יורם החליט שימלא את התפקיד.

הוא החליט להישאר בלונדון, ומנסה להיכנס לעבודה בטלביזיה. אשתו ממשיכה לעבוד כמתכנתת־אופנה, שני הילדים שלהם לומדים בגן ובבית־הספר, העוזרת הפורטוגלית הצמודה מנקה להם בכל יום את הבית. והם שוב מאושרים מאוד ביחד.

האושר ההונגרי

זה שיש בארץ מושבה צרפתית — כולם יודעים: עם תרבות צרפתית ועם אנשי־שגירות צרפתיים והכל. זה שיש בארץ מושבה אנגלית — גם זה ידוע: עם תרבות אנגלית ואנשי־שגירות אנגליים וכל זה. אבל מעטים יודעים שיש בארץ גם מושבה הונגרית כפחותה, עם תרבות הונגרית ועם הומור הונגרי והכל.

המושבה היתה תמיד קטנה מאוד וסגורה מאוד. עכשיו היא עומדת להיות עוד יותר קטנה ועוד יותר סגורה, כי אחד מעמודי התווך שלה, **יורם מטמור**, עוזב אותה.

לפני שנתיים עזבה את המושבה הזאת אשתו **קטי**. היא לקחה איתה או את בנה הראשון ואת ההריון (חודש שביעי) שלה, והשאירה כאן בעל, המון חובות, ובית־אופנה שנסגר.

היא נסעה לארצות־הברית והחלה לעבוד כמתכנתת אופנה. שם זה הצליח יותר. אחר־כך היא עברה עם שני הילדים שלה למילאנו וגם שם המשיכה לעבוד כמתכנתת אופנה. משם היא עברה לליסבון והמשיכה גם שם לתכנן את האופנה.

כך היא עברה בכל הערים האירופיות, ובכל עיר היא מצאה לה את המושבה ההונגרית שלה. בליסבון היא מצאה את **יוחנן זראי**, שחי שם כבר זמן רב עם אשתו ועם האבא שלה. שהוא קונסול כללי של ישראל בליסבון.

אחר־כך, כשהיא עברה מליסבון ללונדון, היא מצאה שם את כתב מעריב **טומי לפיד**, שגם הוא הונגרי מובהק, והיה גם ידידה לפני נישואיה.

אבל מכל ההונגרים מסתבר שהיא מעדיפה את ההונגרי הפרטי שלה. את יורם מטמור. אבל יורם, שלא התלהב מן העולם הגדול, נשאר כל הזמן בארץ ושילם את החובות של אשתו.

מאז שעזבה, הוא ביקר אותה פעמיים. פעם ראשונה כשהיא הירדעה לו שהיא עומדת להתחתן, והוא נסע לבדוק את האבא המעומד של ילדיו. הוא הגיע אז למילאנו, ועד שהספיק להסתכל מינה ושמאלה — האבא החדש נעלם. יורם חזר ארצה, המשיך לכתוב כאן מחזות, ואז פתאום, לפני חודשיים, הגיעה שוב ידיעה מאשתו. היא

האם נכון ש...

- אחד הציורים המפורסמים בארץ, שניהל חיי רווקות שמחים למרות אשתו ושני ילדיו, מתכוון להתגרש עוד לפני נסיעתו לפאריס, לקראת פתיחת התערוכה שלו באותה עיר.
- **מאנדי רייס-דייוויס** עזבה את הארץ, רק לביקור, כמו שמבטיח ידידה **רפי שאולי**, והצלקות שהיא לקחה איתה לאותו ביקור, ושנמצאות על כל גופה ופניה, נגרמו לה רק כתוצאה מתאונה שאירעה לה במכונית של רפיו.

יא רחל, מה עשית?

אתם יודעים מה יהיה בראשון לחודש ה' בא? ידעתי שלא. בראשון לחודש הבא ה' שמיים יהיו בהירים מאוד, והירח המלא ישוטט עליהם ויסתכל דרכם על כל מה שנעשה בארץ, מבחינת האהבה וכל זה. לכן, באותו היום, יתחתן **אלי אביבי** עם בחירת־לבו החדשה, **רינה ליבוביץ**, ילידת חיפה, שעדיין לא מלאו לה 19 שנה. היא בעצם לא כל כך חדשה אצלו. היא עלתה אליו לרגל עוד כשהיתה בבית־הספר העממי, כשהכיתה שלה עשתה טיול לצפון. היא נורא התרשמה, אך עדיין היתה קטנה. לפני שנתיים היא עלתה אליו שוב לרגל. הפעם היא כבר עברה בשנה אחת את גיל הקטינות. היא לא התכוונה אומנם להישאר שם הרבה זמן, אבל היא נשארה שנתיים. בדרך כלל יש עלייה־לרגל המונית אל אלי אביבי. מגיעות אליו בחורות מכל הארץ, המחזיקות אצלו מעמד יום־יומיים.

הים האכזר

ועובדה שאפילו את אשתו־לעתידי הוא בחר לו על הים. **רינה ליבוביץ** היא ילידת אל־כסנדריה והיתה חדרנית בא/ק תיאודור הר־צל. הוא הכיר אותה לפני חמש וחצי שנים, אבל הים הפריד ביניהם כל הזמן. כשהוא עזב כקצין־בידור על האונייה שלום, היא עבדה על תיאודור הרצל. כשהוא עבר ל־תיאודור הרצל, היא עבדה על השלום. הם נפגשו על הים, לפעמים, כששתי האוניות עברו האחת ליד השנייה.

בסוף זה נמאס לו, וכשהוא התחיל לעבוד על הנילו, הוא העלה אותה על האונייה והפך אותה לצלמת. אבל אם אתם חושבים שעכשיו זה כבר פשוט, אתם טועים. כי אי אפשר להתחתן בלי ההורים וכלי המש־פחה, והמשפחות של דני ורינה מפורזות: האבא של דני נמצא על האונייה שלום, ה' אח של רינה עובד כאלחוטאי על האונייה קשת, והאמא של דני גרה, לא על אונייה, חסו־שולם, אלא בחיפה. עכשיו כולם מחכים ששלוש האוניות ת־גענה יחד לנמל חיפה. לפי ההשערות זה ייצא בחודש הבא.

36 והיא הגיעה לגיל 38, הם התגרשו. היא נסעה לאנגליה, ובשבוע שעבר התחתנה שם עם גבר מתאים יותר: צעיר ממנה בתשע שנים.

הפרקליט המלומד לא התייash מהמין ה' נשי וניסה את כוחו עם **בתו הצעירה** של חרשתן ידוע, שהתגרשה לפני כמה חוד־שים. הוא לא הספיק להתחיל איתה, והיא כבר נסעה לצרפת לשנה.

גם אז לא אמר נושא ופנה ל**חברה הכי טובה** שלה. החברה הכי טובה שלה לא הספיקה ליהנות מהחיוורים שלו, וכבר היא לוקחת את המזודות שלה ונוסעת ביום השלישי לארצות־הברית, לחצי שנה.

אם אתם חושבים שעכשיו סוף־סוף הוא כבר התייash, אתם טועים. הוא ממשיך ל־חפש. רצויה אחת בלי דרכון.

האונייה הכי מבדרת במדינה היא האר־נייה בינו. היא מבדרת משום שיש לה קצין בידור בשם **דני פלץ**. זה עבר לו בירושה מאביו, שהוא קצין־בידור ראשי של צי־ים. על האוניות הישראליות יש בסך הכל שישה קציני־בידור. כל מיני אנשים עסקו בזה מדי פעם, אבל לא בקביעות; אפילו **חיים פורני** ו**שמודיק רוזן** ו**יצחק שמעוני** בידרו כמה אוניות במשך זמן קצר.

אצל דני פלץ זה מיקצוע קבוע ורציני.

איזה טעות!

אחד הבחורים הכי יפים בפתיחת דיסקוטק האימפרוביזציה היה **בועז מזור**, וכפי ש־נכתב עליו אז — הוא אחד הדוגמנים ה' מעולים ביותר בארץ.

חוזן ממנו היה שם עוד יפה אחד, שהוא לא דוגמן בכלל, אבל לעומת זאת מאפר את פניו. בכמה עותקים של העיתון, טעה הבחור־הזעזער, איפר במקום זאת את פניו של בועז. הטעות תוקנה מיד, אבל אני רוצה שכולכם תדעו באופן סופי שבועז מזור בשום פנים ואופן לא עושה את זה. רק הבחור האחר.

פיזור גלויות

לעורך־הדין **צבי גרוסמן** אין מזל. יש לו כשרון מיוחד לפזר את הנשים שלו בכל העולם. הוא רק נוגע בבחורה, ומיד למחרת היא מגיעה לצרפת או לאמריקה או השד יודע לאן. אומרים שזה בגלל כוח המשכיכה שלו. בהתחלה הוא היה נשוי ל**ישראלה גרוסמן**. אבל כשהוא הגיע בערך לגיל

בכל מיני יצירות. הראשונה אהבה מאוד את המקום שלו, והשנייה ממש משוגעת על המקום שלו. ההבדל היחידי ביניהן הוא, שהראשונה לא סבלה קהל, ואילו השנייה היא מאדחת מסורה. אבל בעד זה הראשונה לא היתה קנאית, והשנייה קנאית איומה.

החתונה שלהם עומדת להיות מאורע גדול מאוד. היא תערך על הסלעים, מתחת לירח המלא, וישתתפו בה סוסי רכיבה, מיפרי שיות, לפידים, רב, החתן והכלה. הכלה

רינה ואלי

תהייה לבושה בבגדים ועליו רשת דייגים. בכל ימי חייה היא עדיין לא לבשה שמלה, ולכן אולי בשביל לעשות את המאורע ל־חגיגי, היא תלבש שמלה, סתם שמלה. אלי מומין את כל מי שירצה. הוא רק מבקש שיביאו איתם משקאות קלים, או אלכוהוליים, וציוד — אולי ממתקים, או כריכים. מי שרעב, כמובן, הוא עצמו יספק עצים וקרח, שיונח בתוך ארונות מתים שמצא בסביבה. גם אמנים שיתנו תוכנית.

חודש־חודשיים, וחזרות, אבל לא רינה. היתה רק עוד בחורה אחת שהחזיקה שם מעמד כל כך הרבה זמן, זו היתה אשתו ה' קודמת, **למור**. היא חתם שש שנתיים. למה הוא החליף אשה אחת באשה אחרת, הוא לא יודע. בעצם הן דומות מאוד: הרא־שונה אומנם היתה יפהפיה שחזרה, תימָ' גיה; השנייה היא יפהפיה בלונדית בהירה. הראשונה היתה אמנית ועסקה בכל מיני יצירות, וגם השנייה היא אמנית, שעוסקת